

Ten slotte

Naast mogelijke drempels:

- ontstaat er geen chaos vanwege het lopen?
- gaan ze niet kletsen?
- welke opdrachten zijn geschikt?
- kost het niet veel voorbereidingstijd?

Wil ik graag vertellen waarom deze drempels er eigenlijk niet hoeven te zijn. Het is goed voor leerlingen om te bewegen in de les. Na iedere ronde komen ze los van de opdracht die ze net gemaakt hebben. Daardoor komt er ruimte in het hoofd voor aandacht voor de volgende opdracht. Door de afbakening door tijd raken de leerlingen gemotiveerd. Als de tijd kort genoeg genomen wordt, blijft de aandacht op de opdrachten. Doordat iedereen steeds in een andere samenstelling zit, wordt kletsgedrag met vrienden voorkomen. De opdrachten komen altijd uit het boek: vergelijkingen, kansopdrachten, oppervlakte- en inhoudsopdrachten. Hierdoor is de voorbereidingstijd slechts het zorgen dat het op papier komt, en het kost geen extra tijd in het lesprogramma, integendeel.

Daarnaast hebben leerlingen aan het eind alle opdrachten in ieder geval gezien en geprobeerd. Er zijn drie categorieën te onderscheiden in de groep:

1. de leerling weet hoe de opgave moet en kan dat snel;
2. de leerling weet hoe de opgave moet, en heeft meer tijd nodig dan gegeven;
3. de leerling weet niet goed hoe de opgaven opgelost moet worden.

Bij deze werkvorm is leerling 1 net klaar binnen de tijd, heeft leerling 2 het (net) niet af, en een serieuze uitwerking is in de maak, leerling 3 is blij dat er klasgenoten zijn die kunnen helpen of dat de tijd voorbij is, en weet dat hij nog wat harder moet studeren op de stof.

Dan wil ik eindigen met de vraag: wanneer gaat uw klas genieten van wiskunde met *Speeddaten*?

Over de auteur:

Mariken Barents is docente wiskunde aan het Goois Lyceum te Bussum. E-mailadres: mbarents@hotmail.com

KLEINTJE DIDACTIEK

DE HERONTDEKKING VAN DE STICKERS

Ik controleer huiswerk in 6 vwo. Nou ja, eigenlijk controleer ik vooral hoe het huiswerk wordt gemaakt, wat een subtiel maar belangrijk verschil is. Ik gebruik dit om leerlingen waar nodig feedback te geven, gesprekken met ze te hebben over huiswerk maken, werkdruk, afspraken met jezelf nakomen (en wat het met je zelfvertrouwen doet als je je eigen afspraken niet nakomt), enzovoort. Kortom: ik gebruik het om ze voor te bereiden op volgend jaar als ze losgelaten worden op de universiteit. Preken doe ik nooit, afspraken maken en leerlingen prijzen als ze die nakomen, dat wel. Bij het maken van de afspraken wil ik ook dat die reëel zijn. Dus geen beloften dat alles morgen is ingehaald als het om 40 opgaven gaat. En ook geen beloften dat het huiswerk over vijf dagen af is als in het weekend aan twee praktische opdrachten en het profielwerkstuk moet worden gewerkt. Dan spreek ik liever af dat de leerling tien opgaven maakt, en prijs ik de leerling de hemel in als het gelukt is. Vaak heeft die leerling het werk dan niet alleen af, maar ook nog meer.

Laatst vroeg een leerling mij: 'Krijg ik dan ook een

sticker?' 'Ja hoor', antwoordde ik. 'Ik heb thuis nog wat stickers voor mijn basisschoolleerlingen.' Maar zelfs die uitspraak schrikte niet af. Ik ben toch maar even naar de HEMA gegaan voor wat mooie plaatjes van paarden, honden en katten, en ook tekstballonnetjes enzovoort bedoeld voor fotoboeken. Tot mijn grote verrassing is dit stickerbeleid een groot succes. Leerlingen komen zelf het huiswerk laten zien voor een sticker, vinden de glimmende stickers het mooist en willen het liefst dat ik elke les huiswerk controleer (en stickers uitdeel).

Ik had dit stickerbeleid wel eens eerder uitgetoetst in de eerste of tweede klas, maar daar lachten ze me uit; vééél te kinderachtig. Navraag bij collega's van andere scholen leert mij dat veel meer collega's stickers uitdelen in de bovenbouw. En niet alleen voor huiswerk. Maar daarover een andere keer meer.

Lonneke Boels